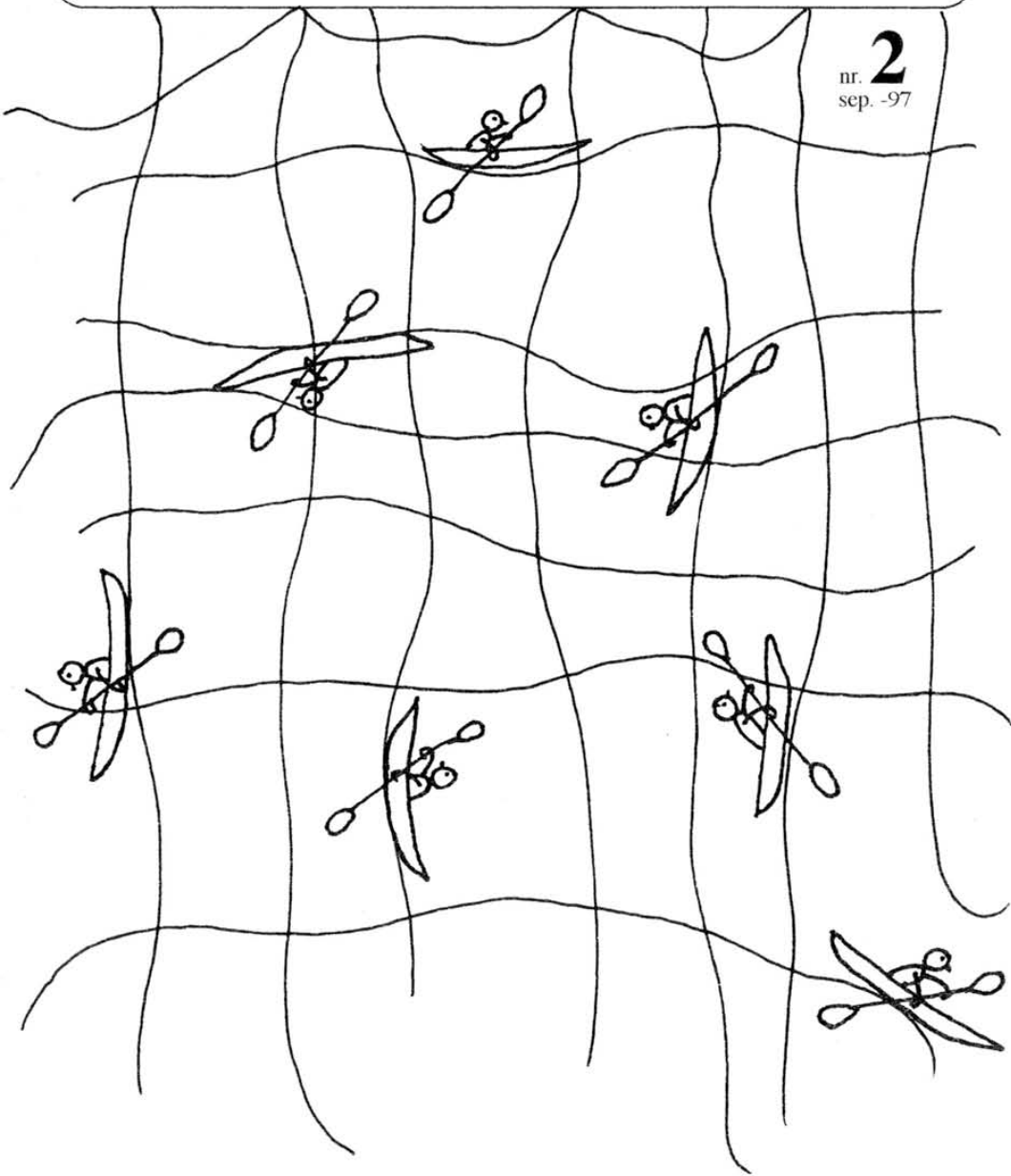

NYHETSREV

Kontakt nät för kajakfärdspaddlare

nr. **2**
sep. -97

1997 har hittills varit ett mycket händelsrikt år för mig.

Jag inledde med att starta upp detta Kontaktnät. Jag skickade ut information till både höger och vänster, sedan flydde jag till andra sidan jordklotet!

Nya Zealand.....Tänk att tre månader kan gå så fort, när tre dagar ibland kan kännas ändlöst!

I detta andra nummer av Nyhetsbrevet kommer Du att kunna läsa lite om ett par av mina paddelturer där nere "Down Under". Både ur svenskt perspektiv, skrivet av mig själv här hemma i min kokheta färgstinkande (en firma håller på att måla om fasaden) Iya i Nyköping och ur nya zealändskt perspektiv, i form av en artikel som vännen Sandy från Christchurch skickade mig. Bered dig alltså på att friska upp engelskan!

Jag kom hem från Nya Zealand, lagom till Vildmarksmässan i Sollentuna, sorterade tre månaders post och gav mig sedan av igen, för att tillbringa två månader i Holland, Storbritannien och Frankrike.

Bilade via Holland, över till Wales och Kajaksymposium, med efterföljande träningsvecka på Anglesey.

For runt ett par veckor och hälsade på vänner i Wales, Scotland och Devon, innan återresan till Holland, där jag tillbringade tre veckor i en Styren-stinkande verkstad.

Tyvärr hade jag fortfarande inte fått någon av mina båda efterlängtede kajaker, när jag lämnade Holland.

Paddlade en vecka i Bretagne, iförd lånad Silhouette som läckte som ett såll! Satt åtta dagar i iskallt Atlant-vatten upp till höftknöläna och ådrog mig sänar en urinvägsinfektion.

Tur för John att han inte bor i Amerika. Då hade jag bannemej stämt honom!!

I juli blev det en tur runt Koster med Håkan & Lena och en del annat löst folk. Mycket trevligt och fantastiskt väder!

I augusti har vi haft besök av Nigel Foster igen och jag var naturligtvis med och lade min näsa i blöt. Mer om detta längre fram i brevet.

Nu är det alltså snart höst igen, även om det är svårt att fatta i den ihållande värmeböljan. Jag sätter mig i min skrivarhörna och börjar tota ihop detta nyhetsbrev och bäst som jag sitter här, omgiven av artiklar, sömnadsbeskrivningar och en mängd andra tillbehör, så travar Tobias in och meddelar att han behöver få tillbaka sin dator som jag lånat av honom i gott och väl ett år nu.....Panik!!

Jag springer ner till Thorn och frågar om dom möjligtvis hyr ut datorer, vilket dom inte gör.

Försökte med Office oxå och dom hyr ibland ut nån dator om dom har nån till övers, men bara till firmor.

Jag ligger i förhandlingar med dom nu, om att göra ett undantag för just mig.

Jag skriver ganska mycket nu för tiden och det är till stor del den här datorns fel, så jag känner mig ungefär som om jag ligger i skilsmässa nu när jag måste skiljas från den här lilla Mac:en!

Jag har alltså ett par dagars (och natters) frist innan datorn rycks ifrån mig och känner mig ganska positiv ifråga om att få detta brev färdigställt under den tiden.

Önska mig lycka till!!

Vid tangentbordet: Karin Mentzing.

Snöstorm, hagel, regn och iskallt vatten.

I maj -95 deltog jag på Kajaksymposium i Scotland. Det kom att bli ett av mitt livs kallaste och våtaste tilldragelser.

T.o.m. symposierna på Irland i oktober - november har, åtminstone stundtals, varit snällare med väderleken.

Alla britter jag har snackat med sedan dess har sagt att "Nej Scotland är inget för en frusen person som du! Åk till symposiet på Anglesey istället. Där brukar det vara varmt och soligt".

Årets upplaga av Scotlandssymposiet bjöd, enligt uppgift från säker källa, på härligt sommarväder.

Det gjorde inte Angleseysymposiet, kan jag informera om!

Jag deltog bl.a. i en träningskurs för level 3 coach och erhöll efter avslutad kurs, ett formulär som talade om vad jag bör komplettera med innan jag går upp för test. Förutom krav på första hjälpen-kurs, har Martin lite skämtsamt skrivit: "Träna att paddla i ruskväder".

Kursledarna Martin och Jason fnissade konstant åt min eländigt frusna uppenbarelse. "I och bada nu! (Hi,hi....)".

Men jag måste oxå säga att när jag blev **riktigt** illa därann, så tog dom hand om mig på bästa sätt. Såg till att jag i ett huj kom upp till centret och fick mig en varm dusch. Forslade upp min kajak som blev kvarlämnad vid stranden och fyllde mig slutligen med hett te.

Ja, vädret var ju som sagt inte det bästa tänkbara, men i övrigt var det ett av dom bästa symposier jag varit på!

Mannen som varje år, första veckan i maj, arrangerar detta symposium, heter Nigel Dennis.

Han driver kanotcenter mitt i bästa tänkbara område för paddling (läs min artikel om Anglesey längre fram i brevet) samt designar och bygger sina egna kajakmodeller Romany och Greenlander.

Nigel har BCU:s högsta instruktörsgrad och har paddlat otroligt mycket i sitt liv, bl.a. runt hela Storbritannien tillsammans med Paul Caffyn.

Han är oxå en mycket trevlig och avslappnad person, som sätter en varm och god prägel på hela stället.

Symposiet sträcker sig från lördag morgon till måndag eftermiddag. Sedan vidtager olika kurser och tester för de som så önskar. Dom flesta åkte hem efter själva symposiet, så det blev ett lagom gäng på sisådär 20 pers., som blev kvar resten av veckan.

Detta gjorde att vi lärde känna varann litegrann, vilket ytterligare bidrog till att höja stämningen.

Jag har inte lyckats göra mig en komplett bild av hur BCU:s utbildningssystem är utformat - det tycks vara ganska invecklat, men för oss här i Sverige torde det räcka med att uppnå level 3 coach, för att kunna fungera som en kompetent ledare/instruktör.

Kurserna och testerna är uppdelade i två block. Ena delen handlar om personliga färdigheter i kajaken och kallas för 2*, 3*, 4* och 5*. Man kan göra detta block för sig, utan att göra coach training, men vill man göra coach training så måste man ha godkända star tests. 2* för level 1 coach o.s.v. upp till 5* och sist S.I. (Senior Instructor.) Coach-blocket handlar alltså om att leda och instruera grupper av paddlare.

Vid testerna kontrolleras att man har dom för nivån erfordliga kunskaperna och färdigheterna, samt att man i kajaken medför viss förutbestämd utrustning, såsom sjukvårdsmaterial, reparationsmaterial, nödraketer o.s.v. och kan använda alla dessa tingestar. Med antalet stjärnor, ökar kraven. (Tvärt om emot det svenska försvaret, alltså.)

När det gäller coach-testerna, så kan man inte bara komma och göra ett test, utan man måste gå träningskursen först. Då får kursledaren några dagar på sig att se vad man går för och testet blir inte så allvarligt, eftersom testaren i allmänhet vet redan från början om man är lämpad att t.ex. leda en grupp genom ett tidal race.

När man är en level 3 coach, har man rätt att leda och instruera paddlare på havet, men inte i surf och tidal race.

Förhållandena i walesiska vatten är i allmänhet ganska mycket tuffare än i våra svenska dito, så klarar man en level 3 coach i Wales, anser jag att man torde vara väl rustad att leda och instruera i svenska farvatten.

Jag tycker därför att det vore en höjdare om ett antal paddlare från Sverige skulle ta sig för att åka över t.ex. till symposiet på Anglesey i maj nästa år och delta i den påföljande träningsveckan.

Det är dessutom en fantastiskt bra och rolig erfarenhet, att prova paddling i annat än dom kända hemmavattnen.

En sak som BCU inte har mycket av i sitt utbildningsprogram, är naturbetéende.

Av naturliga skäl: Det finns ingen allemansrätt i Storbritannien.

Detta måste man naturligtvis komplettera med i en svensk version av dessa utbildningar.

Lite ekonomi och annan praktisk information för dig som funderar på att åka över:

För att få delta i kurser och tester måste Du vara medlem i BCU. Det kostar 27 pund per år. (c:a 300 - 350:-)

För mitt 4* test betalade jag 5 pund. (c:a 60:-) Jag minns inte vad träningskursen för lev. 3 coach kostade, men jag har för mig att det rörde sig om 10 pund för fyra dagar.

Det är definitivt att rekommendera att köpa BCU:s Canoeing Handbook och titta lite i den i förhand. Pengen är 15 pund.(c:a 180:-)

Själva symposiet vill jag minnas, kostade kring 750:-. Camping c:a 25-30:-/natt. Man kan även bo inomhus för en lite större peng och t.o.m. få maten lagad för c:a 55-60:-/middag och billigare för frukost och packlunch.

Att köpa mat i Supermarket är betydligt billigare än i Sverige. Tala inte om öl!!

Bästa sättet att ta sig till Storbritannien är förmodligen med färjan, för då får Du med dig din egen kajak.

Du kan oxå flyga till Manchester (om det är till Anglesey Du ska) och ta tåget ut till Holyhead. Det finns kajaker att hyra på plats.

Färjebolagen brukar ha billiga resor som kallas "Alla och bilen". I maj i år, kostade en sådan biljett t.o.r. Göteborg - Harwich för fyra pers. i ekonomihytt, 3 900:- plus 1 000:- för hög bil, om man tar kajakerna på taket. Delat på 4 pers. blir det 1 225:-/skalle.

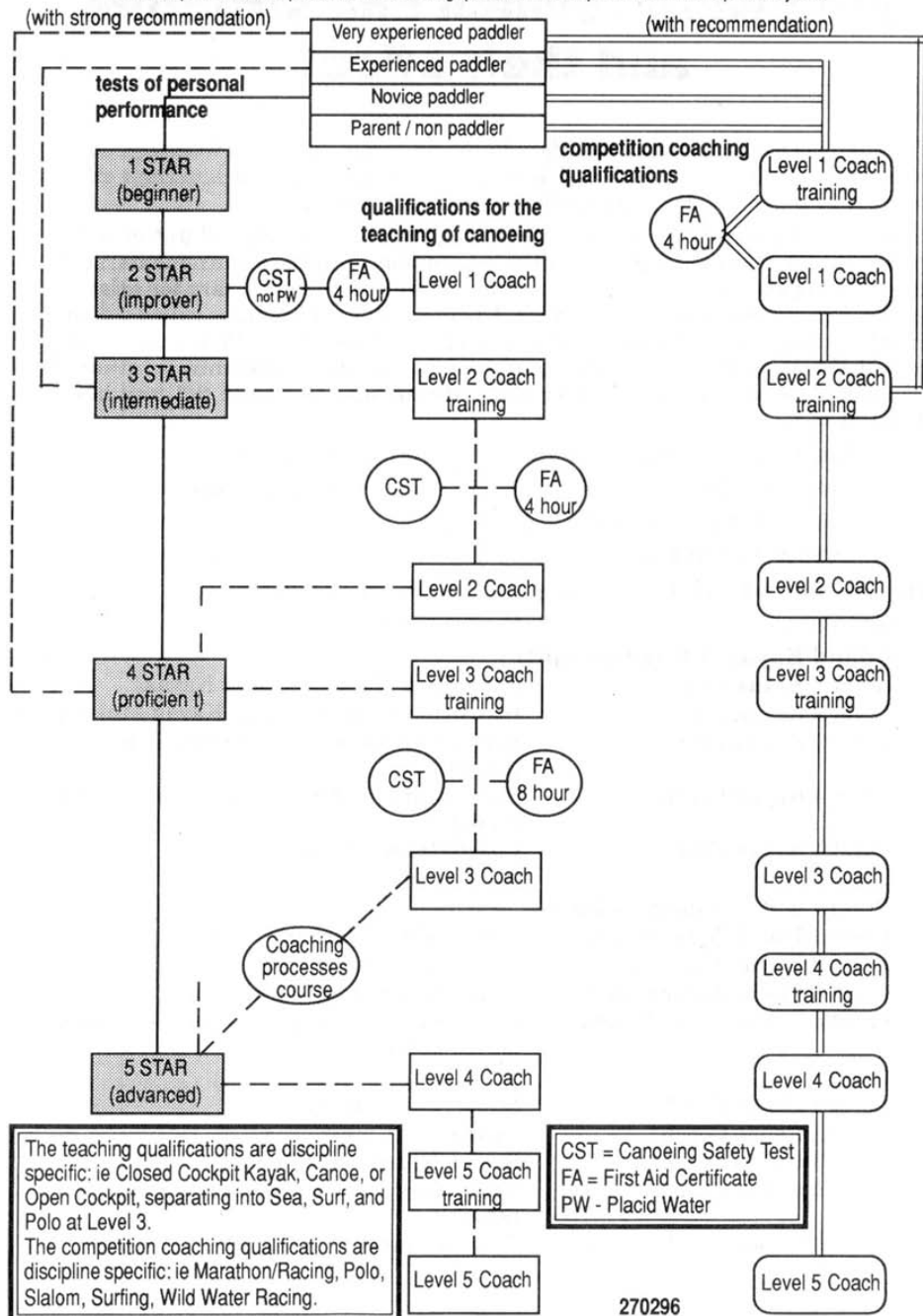
Bilresan Harwich - Anglesey är c:a 600 km.

Nigel har även BCU-kurser på annan tid än i anslutning till symposiet och sådan här kursverksamhet bedrivs på många ställen runt om i Storbritannien. BCU har säkert information om detta.

BRITISH CANOE UNION COACHING SERVICE

the tests and qualifications system

This flow chart is intended only as a general guide to the progression of tests, and teaching and coaching qualifications and their inter-relationship. The detailed procedures for obtaining qualifications are spelled out in the respective syllabi.

Nigel Foster

har varit i Sverige för fjärde året i rad. I juni -94 utgjorde han huvudattraktion på Kajaksymposium, arrangerat av Kanotförbundet.

I juli -95 engagerade Mikael Rosén honom för en veckokurs på Svärdsklöva. Under augusti -96 avverkade Nigel bildvisningar, föredrag och helgkurser i manövrering på VM i Vaxholm, hos Västkustpaddlarna, Brunnsvikens KK och på Svärdsklöva. I år har han delat sina fyra Sverige-veckor mellan Västkustpaddlarna och Brunnsan.

Hos Västkustpaddlarna inleddes med en helgkurs i manövrerings- och räddningstekniker.

Åtta paddlare kämpade tappert med bow rudder, stern rudder, sweep stroke, edging, eskimo roll o.s.v.

Alla var mycket nöjda!

Påföljande helg ska vi ut och rockhoppa. Håkan, Fredrik, Anders, Nigel och jag ger oss ut för att rekognosera det tilltänkta området.

Havet ligger platt som en pannkaka!! Inte en rörelse finns att uppbringa inne bland stenarna och vi blir alldeles förtvvlade.

Om ett par dagar kommer folk resande från när och fjärran för att uppleva vild västkust med nervpirrande färder inne mellan stenarna också betar sig vädret på detta vis! Vi åker hem till Håkan & Lena och smider nödplaner.

Fredag kväll kommer och med den, kursdeltagarna.

Vi paddlar ut i total bleke. En underbart vacker kväll med varm-gult ljus och kajakerna i skarpa spegelbilder emot vattenytan. På lördag morgon paddlar vi iväg till utsidan av ön och finner att vågor har börjat rulla in emot kusten.

Förmodligen har det blåst upp ute till havs under natten.

Vi tror knappt att det är sant, men detta erbjuder en perfekt start för rockhopping-undervisning.

Vågorna ökar under helgen och vi får alla vad vi tål både i form av rockhopping och surfing. (Särskilt jag, som sträcker min axel illa redan under första dagen.)

Sedan är det dags för Nigel att åka över till Stockholm och Brunnsvikens KK.

Bildvisning på onsdag kväll. Kurs i manövrering och räddning i Mälaren över helgen och sist en femdagarstur/kurs i skärgården.

Hektiskt schema!

Jag deltog under dom fem dagarna i skärgården och vi var elva, mycket nöjda deltagare. Vädret var ungefär allt man kan önska sig och vi fick t.o.m. lite surfing och rockhopping på slutet.

Nigel är verkligen en fantastiskt duktig instruktör! Han har utvecklat sin pedagogik väldigt mycket under de år jag har känt honom och allt han lär ut är mycket väl utprovat och genomtänkt.

Hans engelska är klar och lättbegriplig och han är dessutom en himla härlig person som alla snabbt lär sig tycka om och känna förtroende för.

Och varesig man är nybörjare eller garvad i kajaken, så finns det mycket att lära av honom.

Nästa år kommer Nigel till Sverige under juli - augusti nånting.

Både Västkustpaddlarna och Brunnsan planerar kurser.

Tills dess kan Du gärna läsa den artikel jag skrev, efter mina paddlingar med Nigel på Anglesey i Wales, under augusti och november -95.

Karin Mentzing

Isle of Anglesey

Isle of Anglesey ligger i norra Wales och är skilt från fastlandet av en kanal - Menai Straits - som vid springtide mest är att likna vid en bred fors. Vattnen här omkring präglas till stor del av tidvattnets rörelser och för en kajakpaddlare gäller det att ha gedigen kunskap och erfarenhet för att inte råka i svårigheter. Som främling bör man absolut hyra en guide. Hela norra Wales är nedlusat av outdoorcenters med kunnig personal. Man kan segla, windsurfa, dyka, paddla fors, vandra, klippklätra, havspaddla o.s.v.

För en kajakpaddlare är detta rena eldoradot. Här finns allt: Forspaddling, tidalrace, överfalls, avancerad rockhopping, surfing, långa sandstränder och storslaget landskap. Under våren och försommaren häckar miljon-tals fåglar på dom lodröta klippväggarna. Man kan bl.a. se pilgrimsfalk, lunnefågel, alpkråka, grissla m.m. För att nu inte tala om alla sälar och - om man har tur - delfin, späckhuggare och andra valar.

Det är en tisdag i mitten av november och jag sitter utanför mitt tält på ett outdoorcenter i Rhoscolyn. En svag bris får tältduken att prassla och solen sticker lite i ögonen. Det är fortfarande såpass varmt att campingtillvaron är relativt bekymmersfri. Jag minner mig tillbaka till sist jag var här - i augusti. Då var det högsommar och havet var platt som en pannkaka.

Håkan, Lena och jag kom hit för tio dagar sedan och visst har vi haft en och annan pannkaka - som den dagen då vi paddlade ut till Puffin Island och umgicks med sälarna där i några timmar. Walesiska sälar beter sig inte riktigt som de svenska. Visst är våra sälar nyfikna, men lite mer på avstånd liksom. Sälarna vid Puffin kommer straxt närmare. Nosar på paddeln och nafsar efter löst hängande tillbehör på kajaken. Med lite tur kan man få klia någon av dom på huvudet.

Själv fick jag mig en riktig sälkram. Jag kan fortfarande se framför mig, den vita magen vändas upp mot ytan och glida genom vattnet under mig, fram och tillbaka några gånger, för att slutligen lyfta kajaken några centimeter och stryka labbarna utefter mina skrovsidor. Det killar i min mage av glädje, närhet.

När vi rundar ön på vägen tillbaka mot fastlandet har vi en svans av åtminstone tioalet sälar hängande efter oss. Vi paddlar in i en ganska trång grotta och några av våra nyfunna vänner följer med in. Simmar runt och buffar på kajakerna. Tittar upp nära intill.

Dock, detta är trots allt Atlanten och den andas även när den ligger ner. Detta märks tydligast när man paddlar utefter syd- och västvärd kust. Tittar man ut över havet ser det lugnt och stilla ut, men inne bland klipporna kan det hissa och skumma rejält.

Vi är på väg norrut från Rhoscolyn och i dag guppar det lite mer. Det fräser runt dom svarta taggiga klipporna som sticker upp ur vattnet längs kusten.

Vi kryssar ut och in i grottor, emellan dom svarta taggiga, genom tunnlar. Britterna kallar detta beteende för rockhopping.

Sjön häver och det gäller att ha rätt tajming för att inte bli nedsatt på någon vass klippphylla som ibland är över vattenytan, ibland under.

Landet reser sig som en höghusvägg över våra huvuden. Det hisnar lite när jag vänder blicken uppåt.

Halvvägs till gräsplatån högt där uppe, hänger några karamellfärgade individer i sina rep. Det ekar av metallskrammel emellan klippväggarna, när klättrarna kliver runt på dom centimeterbreda utsprängen.

Vi vänder stävorna utåt för att känna lite på tidalracet vid Rhoscolyn Beacon.

När tidvattenströmmen passerar en udde eller ett gatt pressas vattnet ihop och reser sig upp. Någonting som liknar en gigantisk fors uppstår. Denna fors kallas tidalrace.

Rhoscolyn Beacon består av några klippöar som man kan låta sig sköljas omkring emellan. Eller leka och surfa om man är skicklig.

Vår guide, Nigel Foster, är mycket skicklig. Han surfar och leker så snart han får möjlighet.

Att se honom paddla är som att betrakta en balettföreställning. Nigel för, kajaken följer.

Vi förundras och försöker ta efter. Det är inte alls så lekande lätt som det ser ut, men det är en härligt pirrande känsla att hänga där, halv vägs upp till himlen och blicka ut över en gigantisk

dal av stålgrått vatten. Slåss med vågtoppen en stund. Försöka fånga surfen.

-Hur sjutton gör karln!? -Asch!! Sen rutch a huvudstupa ner i allt det grå som straxt reser sig högt över blickfältet.

Några goa surfar lyckas vi dock fånga innan vi styr in i det relativa lugnet emellan några klippor.

Just som jag slappnar av, dånar det till bredvid mig. En extra stor våg har letat sig in i vår tillflyktsort. Den bryter och kastar mig omkull och ett par meter i sidled. Med en reaktionshastighet a la Lucky Luke (drar snabbare än sin egen skugga) slänger jag ut ett högt stöd och lyckas rädda mig från total dopkning. Kalla rännilar letar sig ner utefter ryggraden. Brrrr!

I Storbritannien finns nästan alltid en pub inom promenadavstånd. I ficklampans sken letar vi oss utmed strandpromenaden till The White Eagle. Ett antal pints seglar in på bordet. Stället är inte direkt överfullt denna tidiga timma, en torsdagskväll i november.

Snacket kretsar naturligtvis runt kajakpaddling. Där är John från Holland. Han ska starta upp ett center till våren och svämmar formligen över av idéer om hur hans skötebarn skall fungera. Han suger också åt sig allt han kan av Nigels kunskaper och erfarenheter. Lena och Håkan har drivit kanotcenter i Göteborg ett par år, så även dom har ett och annat att bidra med. Idéer bollas, erfarenheter bytes och timman blir sen. Skämten och skratten tätnar och promenaden hem blir en glad och busig tilldragelse i mörkret.

Vi bilar ner till öns södra del för att besöka Newborough Forest och Llanddwyn Bay, som är ett naturvårdsområde med odlad barrskog och långa sandstränder.

Vägarna är smala och slingriga. Oftast kantade med stenmurar. Bakom murarna ligger små stenhus med bl a. Hortensia och Fuchsia fortfarande blommande i trädgårdarna. Landskapet är storslaget och pittoreskt på samma gång.

I Wales talar man både engelska och welsh, så alla vägs skyltar är tvåspråkiga. Walesarna är mycket rädda om sitt eget språk och jag tror att

det ger dom en stark samhörighetskänsla. I många skolor sker all undervisning på welsh.

Newborough Forest är ett välbesökt friluftsområde och det står gott om bilar på parkeringen, även så här mitt i veckan. Stranden däremot, är nästan folktom.

För en hängiven samlare av snäckskal och småsten, måste detta vara paradiset. Vi tillbringar flera timmar med blicken rakt ned, ofta krypandes på alla fyra. Ryggsäckarna blir tyngre och tyngre, även efter sedan vi ätit upp vår matsäck.

Klipporna är också fantastiskt vackra. Här finns mycket lavberg som skimrar i grönt, blått och violett. På klipporna sitter snäckdjur, för ögonblicket tillslutna - väntandes på högvattnet och med det, ett efterlängtat skrovsmål.

Vid den lilla fyren längst ut på Llanddwyn Island står vi en stund och njuter åsynen av dom mäktiga vågorna som rullar in över klipporna. Än skiner solen, men en bit ut är himlen blåsvart, så vi vänder tillbaka mot bilen för att slippa bli våta.

I Rhoscolyn Bay händer förunderliga ting. Vi vill ha lite läckra bilder uppifrån klipporna. Nigel och John skall förgylla dessa bilder med sitt paddlande.

Nigel sitter i sin kajak och väntar på John när en grupp människor i strikta kläder kommer vandrande ner till stranden.

En man iförd kostym och gummistövlar börjar balansera ut på stenarna. Han har en liten låda i famnen och det visar sig att askan av Phyllis 91 år, skall spridas i viken. Nigels erbjudande om att paddla ut henne en bit mottages med tacksamhet av dom anhöriga och Phyllis får på så vis förena sig med sin make, vars aska tidigare spritts i denna vik.

Systerdottern berättar att Phyllis skulle ha blivit mycket glad om hon vetat att hennes sista färd skulle företagas i en kajak, tillsammans med en vacker ung viking.

Phyllis' ande svävar över oss denna afton. Det känns fint och rofylt.

Vi vandrar en hel del också. Public footpath står det på små skyltar här och där. Det händer att stigen går genom någons trädgård innan den försvinner ut på gräsvidderna utmed den branta kusten. Meterhöga stenvägar löper kors och tvärs genom landskapet, ofta flankerade av låga stickiga buskar. Man skulle kunna skriva en hel avhandling om olika sätt att bygga en "trappa" över stenmur. Varje markägare har olika konstruktioner. Överallt går får och betar, så gräset är kort och lättvandrat. Utsikten över havet är hänförande här uppi-från.

Vi blickar ut över Penrhyn Mawr - en av dom västliga uddarna som är kända för sina tidalrace. Nigel pekar och förklarar hur strömmarna rör sig och vad som händer med vinden och vågorna. Det är egentligen ganska logiskt och inte så svårt att förstå, så här från ovan.

Dagen därpå paddlar vi genom samma tidalrace och logiken från i går vill inte riktigt infinna sig när vi sitter där, mitt inne i strömmar och sug, höga berg och djupa dalar.

När vi passerat Penrhyn Mawr lyckas vi inte hålla tillräckligt hög fart genom bakvattnet, för att kunna runda South Stack som Nigel tänkt sig. Vi driver i stället ner emot udden. Strömmarna är verkligen starka här och det krävs mycket erfarenhet och en god blick för hur vattnet rör sig, om man inte skall hamna i svårigheter.

I vikarna mellan uddarna bildas bakströmmar. Dessa utnyttjar vi på hemvägen och får på så vis "nedförsbacke" igen. Svårigheten är att runda uddarna motströms. Vi måste smyga mycket nära dom svarta taggiga, där vattnet ryter och dånar. Sedan gäller det att ha stäven i rätt riktning och paddla som ett jehu.

Vid Penrhyn Mawr är jag rysligt nära att svepas upp emot en klippa. Jag paddlar på för allt vad jag är värd och vattnet rusar förbi mig, men fastlandet står nästan stilla. Den där klippan närmar sig sakta, sakta, men i lite fel vinkel. Jag måste vråla rakt ut för att få loss lite mer adrenalin. Det hjälper tydligen, för jag lyckas ta mig ur strömfåran straxt innan kollisionen är ett faktum.

Sträckan North Stack till Rhoscolyn har förmodligen den finaste rockhoppingen runt Anglesey och vi ägnar oss flitigt åt att kryssa ut och in emellan klipporna. Fullt så våghalsiga är vi dock inte, att vi hänger med på alla Nigels hyss. Vi sitter och väntar på honom utanför en smal passage, som ena stunden är klippor, nästa stund forsande vatten. Plödsligt dyker han upp i form av canadensar-paddlare. Ena paddelbladet blev kvar där inne någonstans och Nigel ser lite snopen ut. Han får fram reserven, vänder tillbaka in i kaoset och lyckas faktiskt hitta sitt förlorade blad.

Nigel Foster är väl mer eller mindre ihopväxt med sin kajak. Han är känd världen över för sina färder runt bl.a. Island, Shetlandsöarna, Färöarna, Scotland o.s.v. men kanske mest för sin solotrip från Baffin Island till Labrador. Han leder turer samt håller kurser i bl.a. Florida, Holland, Canada, Scotland, Wales och Skandinavien. Han har också gett ut två böcker om kajakpaddling, skrivit ett otal tidningsartiklar, främst för Sea Kayaker Magazine, hållit föredrag och bildvisningar i USA och Europa samt designat fyra havskajaker: Vynec, Legend, Shadow och Silhouette.

Nigel har studerat bl.a. biologi, kemi, geologi och geografi, så han är mycket kunnig i djur- och växtlivet. Kunskaper som han gärna delar med sig av under turen.

Nigel är dessutom en himla härlig personlighet med en stor portion äkta engelsk humor och ett aldrig sinande lager av berättelser ur sitt brokiga liv.

Stick åt honom en Guinness och en schysst gitarr och kvällen är räddad!

Paddling i Norge 1995

Åkte iväg hemifrån vid sjutiden med Hitra och Fröja som mål. Det är två öar som ligger utanför Trondheim i Mittnorge, Sör-Trøndelag och det är cirka 100 mil dit från Göteborg. Det var den 29 april och vi var fyra stycken förväntansfulla som hade tänkt att paddla kajak i arkipelagen runt Fröja.

Bilresan gick väldigt bra genom underbart vackra trakter. Vi åkte genom Gudbrandsdalen och över Dovrefjäll och klockan 20.00 var vi framme i Trondheim där vi passade på att titta på Nidarosdomen och äta en god middag.

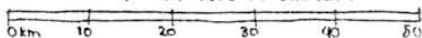
Därefter drog vi till Hitra. Färden gick nu över snöklädda fjäll och vägen kantades av höga snövallar. Vi blev lite oroliga, tänk om det var en massa snö kvar ute på öarna också. Men den avtog efter hand och det var helt snöfritt efter Hitra men det kom en del nederbörd under paddlingen förstås i form av både snö och regn.

Hitra når man genom en ny tunnel, en undersjöisk tunnel. Den är sex kilometer lång och 260 meter djup. Det kostade 120 Nkr att använda sig av den och det måste ha kostat en väldans massa pengar att bygga den. Väl framme på ön slog vi upp våra tält och somnade bums.

Nästa morgon körde vi till Kjerringvåg där man kan ta färja till Fröja och där tänkte vi starta vår paddling. I en liten vik intill färjeläget började vi så packningen av kajakerna och det tog ungefär en timma. Vi hade mycket mat med oss så att vi inte skulle svälta.

Äntligen paddlade vi ut på Fröjfjorden som vi skulle korsa. Vi hade vinden snett framifrån och det skvätte en del. Efter ungefär femton minuter hojtade Svante att han såg späckhuggare! Han pekade och vi såg svarta fenor komma mot oss, det gick inte att ta fel, vi såg direkt att det rörde sig om späckhuggare. Deras ryggfena är omisskännlig. Vi såg också tydligt skillnaden mellan

Frohavet 100 km väst om Trondheim

könen. Hannarna har mycket större ryggenor och det var tre honor och två hannar. Håkan slet upp kameran och knäppte vilt medan vågorna strömmade in i sittbrunnen, han hade kameran mellan benen och måste därför öppna kapellet för att få tag i den. Pulsen var vid det här laget ganska hög och vi var upphetsade allihop. Vad jag vet så har ingen späckhuggare anfallit och ätit upp någon människa. Men man vet ju aldrig, någon gång ska vara den första. De är ju ändå rovdjur och äter sälar som väger betydligt mer än vad vi gör. De verkade dock föga intresserade av oss och simmade förbi i godan ro på 100-200 meters håll. De kom ofta upp till ytan så vi kunde beskåda dem ordentligt tills en färja korsade deras väg och de ändrade riktning och fortsatte bort från oss. Vilken upplevelse! Det kändes lite överkligt, späckhuggare har jag bara sett på teve och i böcker förut men här var de nu livs levande. Vi berättade senare för några norrmän om vad vi hade sett, vi tyckte ju att detta var väldigt exotiskt. De tittade frågande på oss och var naturligtvis inte ett dugg imponerade. Det var precis som om någon skulle sagt till mig att de hade sett en talgoxe.

Vi paddlade i en arkipelag med många, många öar. Öarna är inte så höga men i fjärran såg vi snöklädda fjäll torna upp sig så utsikten var formidabel. Det var så vackert att det nästan tog andan ur en. Färgen på vattnet är underbart skimrande grön och så klart att man nästan hisnar. Här finns en mångfald av djur och fisket lär vara mycket bra.

Det var väldigt blött på de flesta öarna och svårt att gå iland. Vi hittade inte så många sandstränder men det finns här och var. Tidvattnet på cirka två meter gjorde landstigningen besvärlig. Tång växte överallt på stenar och klipphällar och de var hemskt hala att gå på och det var lätt att slinta. Däremot var tången bra att dra upp kajakerna på, den bildar ett mjukt underlag och man slipper höra det där hemska ljudet när stenar skär in i kajaken. Det skär även i hjärtat när ens kajak blir så behandlad.

Lätt att slinta ja, sista dagen när Håkan skulle gå i sin kajak som siste man var det klippt. Han halkade och försökte in i det sista att sätta sig men det hela gick överstyr och han landade i vattnet i stället för i kajaken. Kameran och lite annat smått och gott som han hade i sittbrunnen blev genomdränkt och det var bara för honom att tömma ut allt vatten och byta kläder. Han hade en bra paddeljacka så han blev inte blöt på överkroppen men underdelen var desto våtare.

Det var lite problematiskt att hitta tältplatser eftersom det fanns få gräsplättar och de bestod oftast av stora tuvor. Man får inte ha för stora pretentioner vad det gäller nattläger. Vi hittade i alla fall flera guldkorn som vi kan utnyttja nästa gång vi åker hit. Vi utförde en recognoseringstur kan man säga. Vi kan väl omöjligen få sämre väder nästa gång i alla fall. Regnet strömmade ner i stort sett oavbrutet och det blåste liten kuling och styv kuling. Men inne i tälten var det torrt och varmt och det var skönt för på ett ställe blev vi liggande i två dagar när dimman var för tät och regnet för ymnigt och blåsten för hård. Då var det skönt att krypa in i tältet och läsa en bra bok. Jag har aldrig förut läst lika mycket under en såpass kort tur, vi var ute i åtta dagar. Det brukar inte bli tid för sådana aktiviteter men nu var jag verkligen glad att ha boken med.

Vi hade ändå lite tur för vi hade några överfarer att göra och då blåste det inte fullt så mycket. Vi kunde korsa Sulfjorden utan problem och komma in i nästa ögrupp. På några av dessa västliga öar bor det folk året runt. De har en fungerande fiskindustri och kan på det sättet försörja sig. Vi var på Sula och hämtade vatten i affären, där är det båt i stället för bil som gäller. Jag undrar hur det är att bo på en så liten ö med sådant utsatt läge. Jag kan bara tänka mig vilket skådespel det måste vara när det stormar och hela Atlanten ligger på.

Fågellivet är mycket varierat, lunnefåglar, alfåglar, spovar av olika slag, en vitvingad trut och en massa andra arter förgyllde vår tillvaro. Havsörnar såg vi varje dag och vi hittade många vackra fjädrar. Om man tycker om att leta snäckor är detta rätta stället. Det är en upplevelse i sig att gå runt och leta fynd på stränderna, man kan hitta allt möjligt.

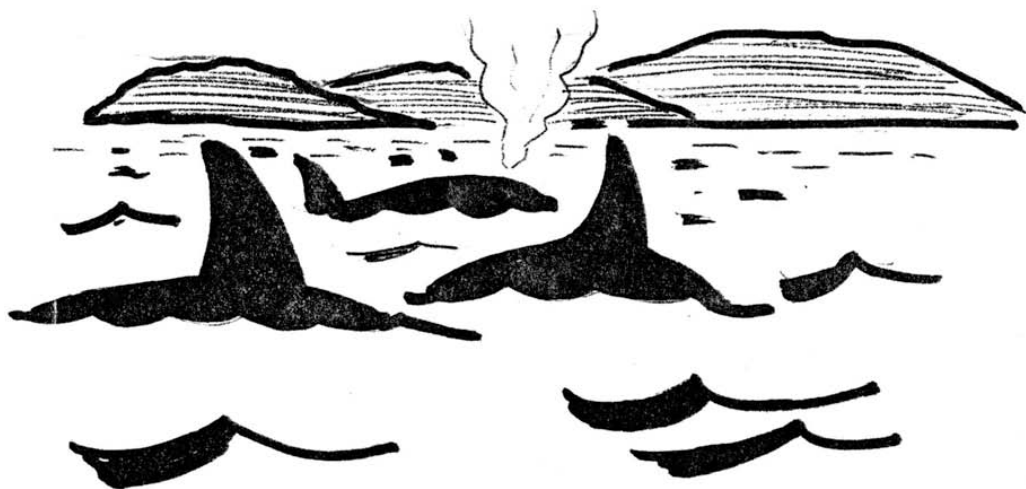
Man kan finna farliga saker också, på ett ställe låg en gammal rostig granat halvt nersjunken i sanden. Kriget gör sig fortfarande påmint.

Men vi hittade andra roligare saker, Håkan fick tag på en utterskalle och Barbara hade med sig ett ruttet stormfågelhuvud hem.

Vi lyckades inte ta oss runt Fröja, sista dagen blåste det 17 m/s och vi ville inte fortsätta. Det fick bli landtransport sista biten. Vi får väl göra ett nytt försök någon gång.

Vi hade i alla fall inte tur med vädret!

Lena Jernehov

About equipment

By Karin Mentzing, Sweden.

Two strangers who meet -for example on a bus- use to talk about the weather.

Two kayakers who meet -either it's on the sea or in an office, either they know each other or not- use to talk about equipment.

There's a lot to say about equipment and every sea kayaker who has been in the game for a while, has developed their own specialities.

Jim, who is mostly going for long solo expeditions in remote areas, use to say that "every little piece of equipment you carry, should be possible to use for at least two things".

I think that seems to be a good opinion and I'm sure he knows what he's talking about!

I'm still developing my supply of equipment, but there's a few things I've found so useful, that I will probably never leave them behind.

One example is my self-made ceramic bowl.

I use it for 1: Porridge. 2: Yoghurt & müsli. 3: Soup. 4: Pasta with sauce. 5: Chop soys'. 6: Salad. Six things! Not bad!

My umbrella is another of these things I wouldn't dream of leaving behind.

Imagine the rain is pouring down and you are stopping for playlunch. What would that be like without an umbrella? Swamped sandwiches and cold tea!

Or you wake up at 3 o'clock in the morning, dying for a pee. Without an umbrella you have three options. 1: Take off the pyjamas, go out for the pee, go back in again and dry your body with the towel before taking on the pyjamas again. 2: Go out with the pyjamas on and get it wet, which further on also means a wet sleepingbag. 3: Stay in the warm, cosy sleepingbag and wet it all anyway.

The umbrella can also be used as a little roof, when you have the hatch open, to dig out that can of beer far back and in the bottom of the compartment.

In following winds you can use it for sailing and you can put it between the sun and your lunch-sandwich, to prevent the cheese from melting.

Let's have a look at some equipment that many sea kayakers do carry.

The paddle float is something that becomes more and more common. And the inflatable ones are probably what is most often carried.

Some people use it as a pillow or a seat. I find it uncomfy as a pillow and too wobbly as a seat: Two glasses of wine and I would be capsized!

Anyway, it's very useful for learning the eskimo roll.

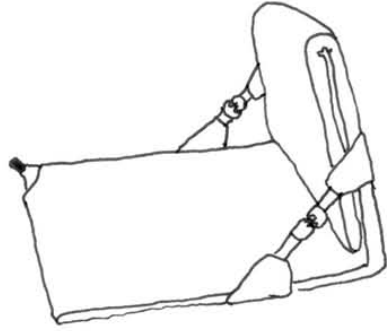
Flares. How many things can you use a flare for? As far as I know, only one. And only once! Perhaps I should leave them behind, next time I go out.....

These red/grey plastic handpumps that many sea kayakers carry on the deck, are not only good for emptying a kayak. If you're fed-up with some of your paddling companions, just stick the thing into the water, aim the outlet for the one you're fed-up with and start pumping!

Just make sure that you first have moved that persons pump to a place where he/she can't reach it!

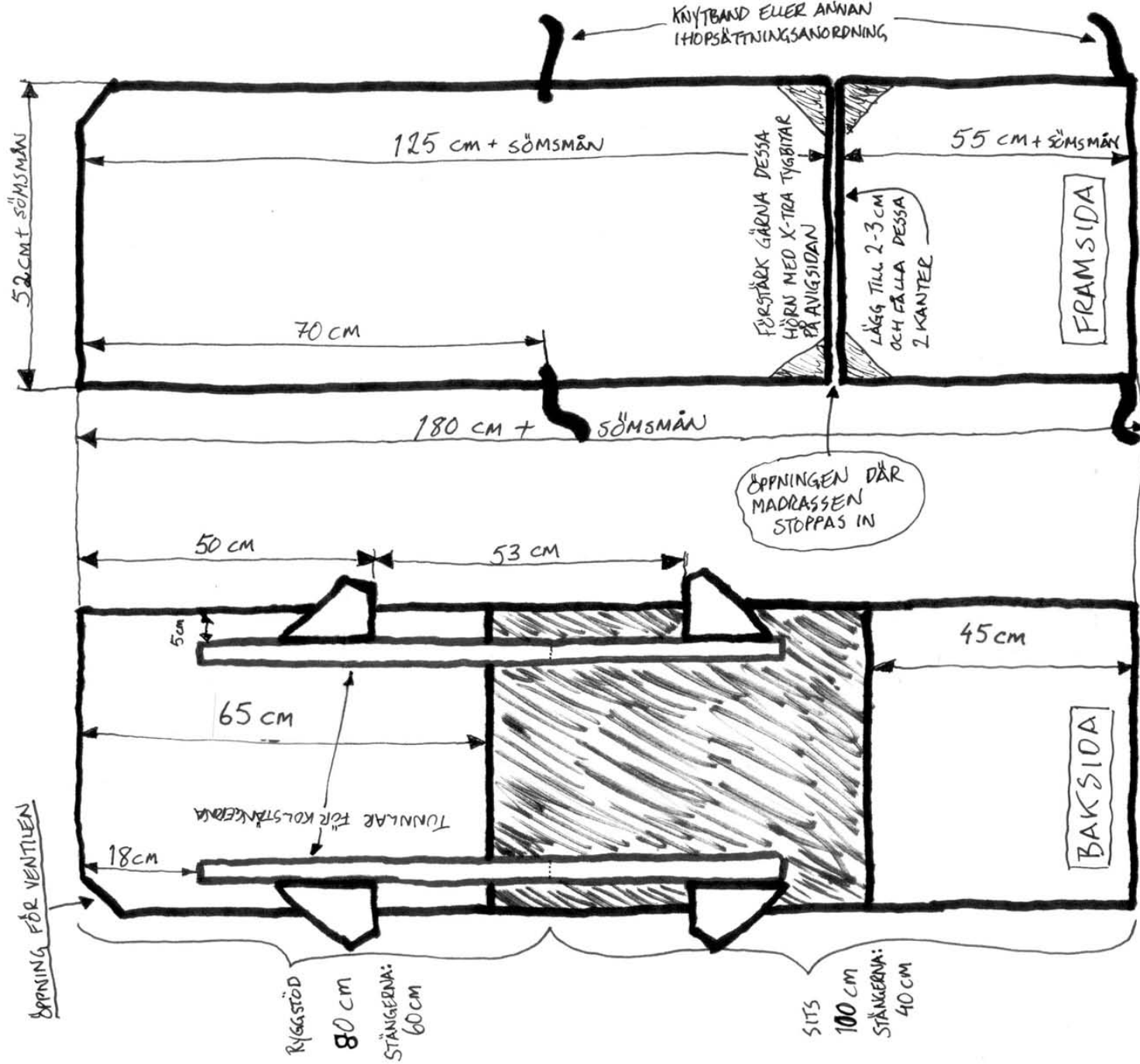

THERMAREST - STOL

Denna stol sitter alltid på madrassen. Du tar bara bort kolfiberstängerna när Du rullar ihop den. Sy den helst i ett tunt nylontyg, som torkar fort och tar liten plats när madrassen är ihoprullad. Förstärk med ett lite kraftigare nylontyg på den del som hamnar mot marken när Du sitter i stolen. Använd polyestertråd när Du syr.

Materialåtgång: Tunt tyg, 185 cm på minst 110 cm bredd
 Kraftigare tyg, 75 cm på minst 90 cm bredd
 Kraftigt nylon-band, 3,5 m. **25 mm brett**
 2 st. spännen
 2 m. av $\varnothing$ 8 - 10 mm kolfiberstång + 8 st. ändpluggar.
 Tråd, knytband el.dyl.

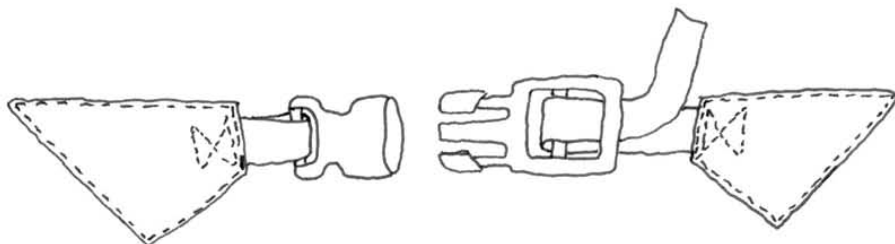

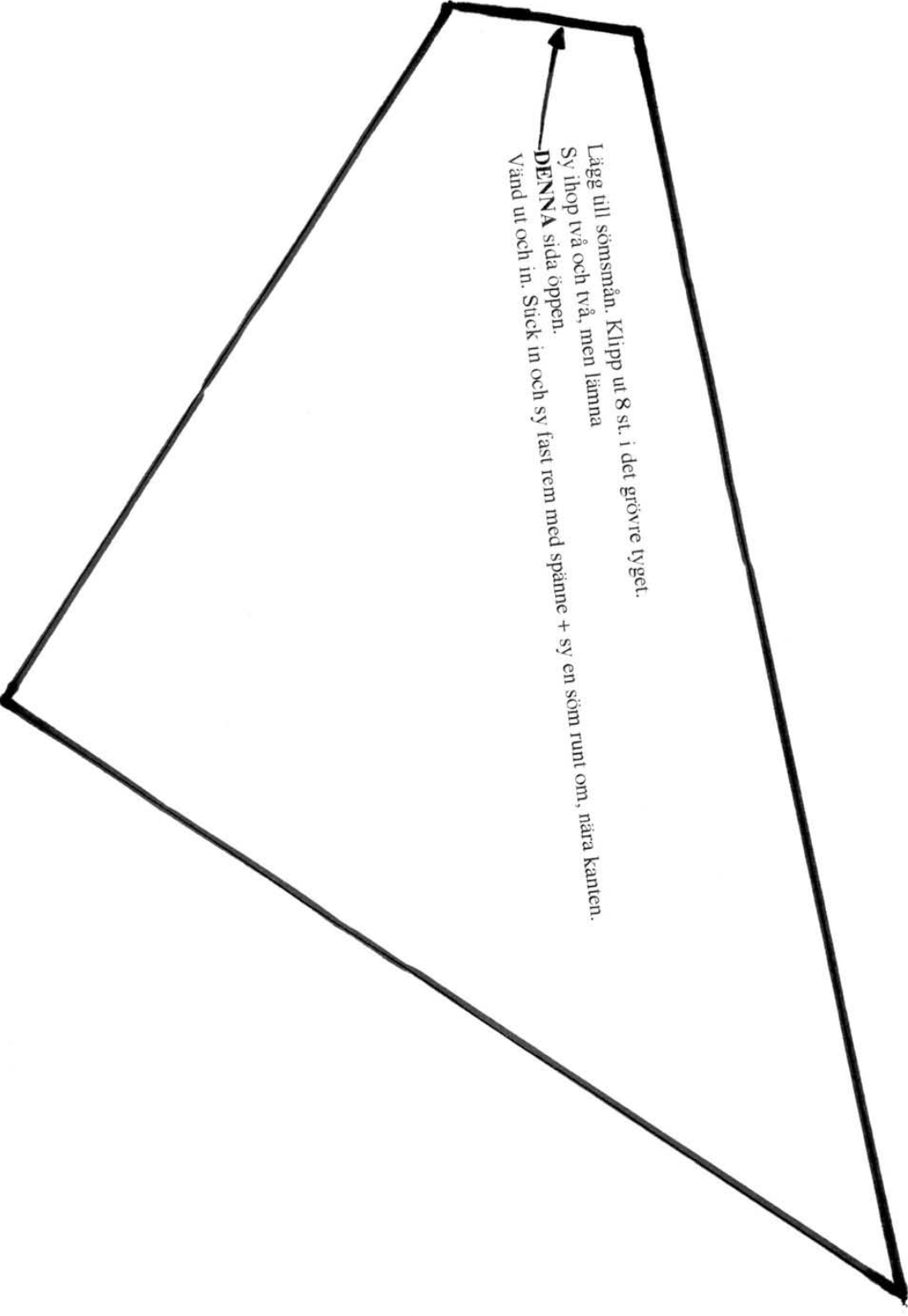
THERMARESTSTOL

Arbetsbeskrivning

1. Kolla måtten på din madrass. Beskrivningen utgår från standardmadrass 180 X 52 cm.
2. Gör en pappmall av triangeln här intill och följ monteringsanvisningarna.
3. Klipp ut framsidebitarna, baksidan och hörnförstärkningarna i det tunna tyget, samt 70 X 52 cm + sömsmån av det kraftigare tyget. (Skuggade delen på ritningen)
4. Sy på hörnförstärkningarna och fälla kanterna för öppningen på framsidan. Fälla ventilöppningarna på fram- och bakstyckena. Fälla kortsidorna på det kraftigare tyget och sy på det på bakstycket.
5. Tag nylonbandet och klipp till två längder, 50 cm vardera, samt två längder 70 cm vardera. Sy fast tunnlarna enligt anvisningarna.
6. Sy fast trianglarna, helst i samma söm som tunnlarna, om maskinen orkar.
7. Lägg framstycket och bakstycket, räta mot räta och sy ihop runt om, utom vid öppningen för ventilen. Stick in knytbanden på sina platser, medan Du syr ihop stolen. Sy gärna två varv, så att sömmen blir stark.
8. Vänd rätsidan ut, stoppa i madrassen och stavarna, knyt ihop sitsen, koppla ihop spännena och sätt dig sedan ned och koppla, spänn av!!

(Du som har kort överkropp kan även vika ned översta biten av ryggstödet, knyta fast det på samma sätt som sitsen och på så vis få ett nackstöd också.)

Lägg till sömsmån. Klipp ut 8 st. i det grövre tyget.

Sy ihop två och två, men lämna

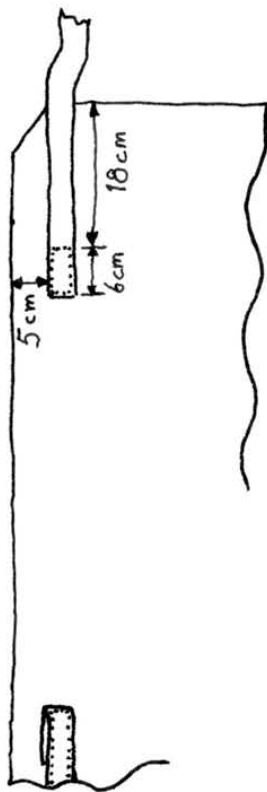
DENNA sida öppen.

Vänd ut och in. Stick in och sy fast rem med spänne + sy en söm runt om, nära kanten.

THERMARESTSTOL

Montering av tunnlarna

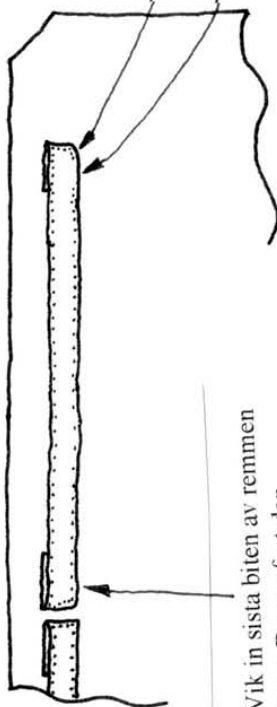
Sy fast de översta centimetrarna av remmen, upp och ned.

Vik ned remmen och sy fast den.

Sy c:a 1,5 cm ner.

Lämna sedan öppet c:a 3,5 cm där staven skall stickas in.

Vik in sista biten av remmen innan Du syr fast den.

Sy fast alla fyra tunnlarna på detta vis.

När jag sitter i min Therm-a-Reststol

och har det så bra som bara en campare med Therm-a-Reststol kan ha, så äter jag gärna en bit mat, för att liksom öka välbefinnandet nästan till bristningsgränsen.

Jag är pastoman (en som älskar pasta) och ägnar mig gärna åt att svänga ihop nån smakfull sås till denna fantastiska ägg- och mjölprodukt.

En av favoritvarianterna tillreds ungefär enligt följande: Hacka färska champinjoner + purjolök och finstrimla morot. Fräs alltsammans en stund och peppra. Häll i lite rödvin och låt aromen puttra in i fräset en stund. Tippa i en burk Crème Fraiche (nåja, inte burken, men innehållet förstås) och låt det smältaut under omrörning. Häll såsen över den färdiga pastan, håll upp ett glas rödvin, luta dig tillbaka i stolen och ät, drick & var glad.

Har Du något favorit-krubb för en afton på skäret?

Eller kanske nån listig konstruktion på en eller annan nödvändig friluftspryl?

Dela i så fall gärna med dig av dina rön!

Eller varför inte skriva några rader om något Du upplevt!

Helst då något som har med paddling att göra, förstås....Det är ju det vi är här för att snacka om, eller hur?

Kanske är det något du funderat över, som vore kul att få ett svar på? Kasta gärna ut frågan i Nyhetsbrevet. Det är inte otroligt att någon av läsarna har svar åt dig.

Det vore oxå kul om någon kunde tycka till riktigt ordentligt om någonting, typ: "Alla Orion-kajaker borde skjutas i sank. Dom är värdelösa!". Då kunde det bli lite gnistbildning här i Nyhetsbrevet!

Och nu över till något helt annat: **NYA ZEALAND.**

Vilse på Urupukapuka

Av Karin Mentzing

Mark och Pauline bor utanför Paihia i Bay Of Islands och driver ett litet kanotcenter där. Pauline är infödd Nya Zealändare, men Mark kommer ursprungligen från Hawaii och har även levt en stor del av sitt liv på Amerikanska nord-väst-kusten.

Kent och Yvonne kommer från Seattle och har tagit med sina kajaker på semester i Nya Zealand.

Vi fem sammanförs av en slump och äter middag i Mark och Paulines car-port.

Pauline ska leda en "tjej-tur" och Mark har därför några dagar disponibla för paddling på egen hand. Han bestämmer sig för att ta med mig, Kent och Yvonne runt Cape Brett.

Det har regnat ihärdigt i ett par dagar nu. Det är visserligen ganska varmt, men allt är grått och drypande vått. Kent, Yvonne och jag hyr en liten stuga på campingen i Russell och hänger upp våra tält under altantaket, i förhoppningen att kunna få dom hyfsat torra till i morgon bitti. Våta kläder åker in i torktumlaren och vi knallar ner till byn för att proviantera för fem dagars paddling.

Vi ger oss iväg i arla morgonstund, för att åka och parkera min bil vid vår planerade landstigningsplats på östsidan av den halvö vi ska paddla runt.

Det blir en ganska dryg färd på små kurviga vindlande grusvägar och min gamla Ford kränger och klagar vilt. Under tillbakaresan i Kents och Yvones betydligt nyare bil lyckas jag rent av nicka till en stund.

Vi möter Mark, Pauline och hennes tjejer i Hauai Bay, packar, sjosätter och paddlar de tre kilometrarna ut till Urupukapuka Island.

Ön är ett naturreservat och det finns en liten stugby där Pauline har hyrt stugor åt sig och tjejerna. Vi andra har tälten med oss, så vi slår läger ett par vikar längre österut.

En alldeles lagom dyning rullar in emot Urupukapukas nord-öst vända kust och tanken är att vi ska tömma kajakerna och ägna eftermiddagen åt att tumla runt där, bland stenar och grottor.

När vi sitter på stranden och äter vår lunch, dyker ett gäng delfiner upp runt udden. Dom leker en stund i viken, bara ett par hundra meter ifrån oss och som vanligt när jag ser delfiner blir jag glad och tokig. Jag vill paddla ut dit och leka med dom, men deras färd går vidare innan jag hunnit avsluta min måltid.

Det är c:a 15 kilometer runt Urupukapuka. Första hälften -där dyningen rullar in- tar oss nästan två och en halv timma att avverka. Andra hälften, inte mycket över en timma.

Kusten här består till största delen av svart lavaberg täckta med gigantiska och sylvassa havstulpaner. Mark och jag paddlar rotationsgjutna plastkajaker, men Kent och Yvonne har sina glasfiberlådor och får vara lite försiktiga med grundstötningar. Man kan nog lätt riva sönder ett skrov på dessa klippor. För att inte tala om det egna skinnet! Vi har iallafall hjälmar på oss när vi hals över huvud ger oss hän åt rockhoppandets glädjesprång.

Rockhopping är kul och spännande. När jag får till tajmingen rätt och med skummet yrande runt huvudet skjuts iväg runt stenarna, fylls jag av sprudlande glädje. Dock har jag inte så mycket erfarenhet att jag snabbt kan bedöma vattnets väg och vad det kommer att ha för effekter på min kajak. Dessutom är jag ovan vid den -för mig- kolossala supertanker jag paddlar. Det gäller alltså att avvakta. Titta noga hur vågorna rör sig. Vänta på "den sjunde" och se vad som händer då. Fundera; vart kommer den där brytande vågen att föra mig? Hur ska jag placera kajaken för att inte sköljas upp på klipporna? Behöver jag paddla snabbt igenom, eller kan jag dröja lite där inne för att fånga en våg som går åt ett annat håll? När jag så har fattat mitt beslut, försöker jag att genomföra det, utan att tveka nånstans på vägen. Jag frågar mig nästan alltid om jag verkligen har gjort rätt bedömning, men de gånger jag börjar tveka halvvägs igenom, går det i allmänhet åt pipan.

Kvällen skall ägnas åt BBQ med Pauline och tjejerna.

När Mark, Kent och Yvonne beslutar sig för att paddla över till deras vik, står jag redan färdig att gå, iförd torra kläder. Dessutom vankas vin till middagen och jag tycker inte om tanken på att paddla tillbaka i mörkret med en halva rödtjut innanför västen, så jag går och dom andra paddlar.

Mark och Pauline är fantastiska kockar och i afton bjuds grillad kyckling med många tillbehör. Bland annat ostron. Råa för dom som så önskar. Välgrillade för mig, tack!

Efter denna uppslupna fest är det dags

för oss fyra att bege oss hemåt till våra tält. Mark, Kent och Yvonne paddlar, som sagt. Själv travar jag iväg uppför den första kullen. Det handlar om ett par - tre kullar med några skogspartier emellan. Det är kolsvart och duggregnar. Jag är iförd ett tunt bomullslinne, tights och Tevasandaler och bär på en pytteliten Mag-lite ficklampa. Jag har norra Europas sämsta lokalsinne. Det kan bara gå på ett sätt!

Jag trodde nog att jag var på väg åt rätt håll, men så vitt jag minns, var inte skogen så här tät när jag gick hit. Bäst att korrigera kursen lite.

Hoppsan, här var det brant, jag vänder tillbaka en bit och försöker åt ett annat håll.

Nu är jag inne i skogen igen och ser inte ett dyft. Vänta nu, här går det ju en stig och plötsligt befinner jag mig ute på en udde. Där nere till höger ligger stuganläggningen och lyser och nånstans till vänster ett par vikar bort står mitt tält, innehållandes en varm, torr sovsäck.

Om jag bara kunde komma ner till strandkanten och följa den, så skulle jag inte kunna missa mitt mål. Men för att komma till strandkanten, skulle jag behöva forcera snårig djungelvegetation i 45° lutning och det är mer än jag fixar i denna ringa belysning. Och på tal om belysning, så börjar ficklampan bestämt att mattas. Utan lampan har jag inte en chans. Det är svart som i en kolsäck och jag börjar undra om jag ska behöva tillbringa resten av natten under en gran.

Jag beslutar mig för att försöka hitta tillbaka till stugbyn, innan batterierna slutgiltigt ger upp.

Jag försöker att spara på batterierna, genom att lysa ut en riktning, släcka lampan

och därpå snubblades och halkades ta mig i den riktningen en stund.

Jag har tillbringat över en timma där ute i mörkret, när jag slutligen rutchar ner för grässlätten och landar i stubbyn. Jag går ut och ställer mig under lyktorna på bryggan, i förhoppning att dom andra ska komma och leta efter mig.

Ingen kommer.

Dom kanske bara gick och lade sig när dom kom tillbaka. Inte tänkte på om jag var tillbaka.

Det duggreagnar fortfarande och jag börjar känna mig lite frusen i mitt tunna linne.

Jag går in och använder stuganläggningens toalett och finner till min stora glädje att där finns en handtork.

Mina kläder får sig en omgång i den varma fläkten. Mit skinn torkar också snabbt och allt känns genast mycket bättre.

Jag går in och sätter mig på en stol i köket. Läger huvudet på bordet och somnar.

Jag har förmodligen inte sovit mer än ett par minuter, när Mark och Kent skratande klampar in i friden.

Dom har varit oroliga. Sprungit runt i skogen och ropat på mig en god stund. Gått tillbaka ner till campen för att se om jag dykit upp. Ut och ropat igen och slutligen bestämt sig för att gå ner till stugorna.

Mark och Kent har inte norra Europas sämsta lokalsinne, för ingen av dom är Europé, så straxt ligger jag äntligen i min sovsäck. Sällan har jag njutit så av just detta.

Det är hyggliga kompisar jag har. Dom låter mig sova tills jag vaknar av mig själv.

Den vidare färden skall gå norr ut, utmed

västsidan av den halvö som utgör Bay Of Islands östra avgränsning. Hängde Du med på det?

Det blir en lång paddeldag. Hela 20 kilometer skall avverkas och det är många grottor och mycket rockhopping som skall klaras av innan vi landar på Cape Brett.

Jag har ett något klivet förhållande till grottor. Å ena sidan blir jag lite orolig att dom skall rasa in över mig. Eller att jag skall bli insköld och pulveriserad emot dess botten. Å andra sidan är det en helt fantastisk värld som lockar mig där inne. Sidoväggarna höjer och sänker sig bredvid kajaken. Visar upp hela sitt register av olika färger. Violet, grönt, gult, olika nyanser grått och högst upp, svart. Nedre halvan täcks av havstulpaner, snäckdjur i olika utföranden, sjöstjärnor och en del havsvegetation.

Taket närmar sig i ultra rapid och jag sitter där och hoppas att det ska besluta sig för att vända uppåt igen, innan det trycker ner mig i vattnet. I nästa ögonblick spottar grottan, från sitt inre, en vit, skummande dusch över sin inkräktare. Och hela tiden gurglar, puffar och ekar den.

Jag kan inte motstå detta skådespel, så det är med skräckblandad förtjusning jag ger mig in där. Gång på gång.

Ser det för vilt ut där inne, så låter jag dock skräcken segra och betraktar det hela på behörigt avstånd.

Landstigningsplatsen vid Cape Brett ligger inte på den mest skyddade plats man kan tänka sig.

Vi sitter en god stund och betraktar infernot. Diskuterar olika möjligheter att ta oss i land. Säkraste sättet vore att hoppa

ur kajakerna och simma i land och vi har nästan beslutat oss för att det är så det får bli, när Mark säger att "Nej tusan. Jag försöker en torrare variant."

Han lyckas över förväntan och vi andra inspireras av hans framgång.

Succén blir 75%:ig. Endast Yvonne får sig en simtur.

Man får inte tälta på Cape Brett, så vi har bokat sängplatser i fyrvaktar-stugan. Trappan som leder dit är över 200 meter lång i kraftig stigning. Det blir ett par vändor med packningen, så benen skakar och magarna skriker när vi äntligen är på plats.

Vi sitter en stund och pustar ut och njuter av den vidsträckta utsikten över havet och Motukokako Island.

Vi sitter och tittar på en jätte-flock med mås och havssula som flyger om varandra alldeles nere vid vattenytan.

Det visar sig vara ett fisk-stim som plaskar runt under fåglarna. Kalasmåltid med andra ord! Men döm om vår förvåning, när det plötsligt dyker upp en haj på skådeplatsen!! Den kastar sig gång på gång upp emot fåglarna och bidrager ytterligare till det kaos som redan rådde där i vattenytan.

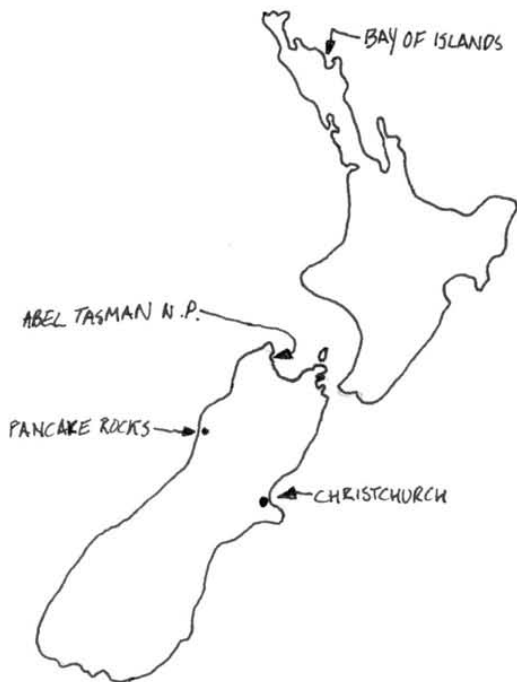
Såvitt vi kan se, lyckas dock inte hajen med att infånga någon fågel.

Efter en något vådlig, men utan tillbud genomförd sjösättning, paddlar vi nästa morgon vidare runt halvöns spets och sedan söder ut på halvöns östsida.

Denna sida vätter ut emot öppna havet. Next stop Chile.....

Rockhoppingen är här bitvis så vild att till och med Mark och Kent avstår.

Sista dagen finner vi en mycket gynsam surf-strand, där jag efter några fruktlösa försök att bemästra vågorna, bestämmer mig för att inte vara särskilt förtjust i strand-surfing. Åtminstone tills vidare.....

Abel Tasman

By Sandy Ferguson

I'd had a letter from Karin in Sweden. I passed on the information asked for (names of rental companies in N.Z.) and eventually had a phone call.

The usual; a visitor coming to paddle. I'd probably try and arrange a trip on the harbour, before suggesting further trips.

We met and I immediately suggested a week away paddling, I'd sighted her though her paddling skills were unseen.

Anyway, it was summer and a good excuse to get away again.

I'd previously arranged for a week off work just in case, so it was only a matter of throwing the kayak on the roof rack and then wracking my brains as to where I could find a skinny boat for a choosy paddler.

That she paddled a Legend at home and had built a skin boat, should have warned me she knew what she was doing, despite her protests to the contrary.

I couldn't find any Nordkapps and the Looksha at the nearest rental place was already booked out for the weekend, but Brian kindly changed that and John (the original hirer) had to make do with a Narpa, he could suffer.

As we'd pick the boat up on Saturday morning, the rest of the day was spent leisurely driving the 400 km up to Nelson. Stops for photos, lunch beside a river and a climb up to the lookout above Lewis pass.

The next day we bought some more food, some wine and headed out to Marahau, to the start of the Abel Tasman National Park.

The park mainly lies in a north/south direction and there was obviously a southeaster blowing on the other side of Tasman Bay, as the normally flat sea off Marahau Beach had surf on it. Small by most standards but noticeable for this beach.

Out in the bay there was about half a metre of swell with one or two a bit bigger, near a metre. Enough to lift the boats along.

We cut straight across to the first point and from there followed the shore (to make it more interesting) and I let Karin take the inside running, to play around the rocks and cut through them myself if I dared - me having a glass boat and she a plastic.

What with an unhurried start (that means late) and the fun of following close to the coast, we stopped for lunch just before Observation Beach and quite a way from my usual lunch stop.

We had it to ourselves, though later on a few more kayaks landed nearby.

The next stop, hoping the tide was still high enough, was into the Torrent Bay lagoon.

Usually I go up the river but this time the tide had already dropped too far for that, so we landed on the left hand shore and waded across the river to get to the Park's track. From there it was a fast jog up to Cleopatra's Pool, a pretty rock pool in a forest surrounding. "Cleopatra" in rock form, lounging on the edge of the pool.

On returning to the kayaks, we found the tide had already left the small channel below them, having dropped a couple of feet in the short time we were away. It was a matter of dragging them to the nearest water as soon as possible, out the entrance and across the bay to North Head.

There's a small bay around the corner that I often use and it's normally empty.

It was and we landed, stripped the boats and went for a swim, just in time before a guided group appeared. They set up tents and a cooking fly, while we retired to the beach for a quiet dinner, before climbing over the hill to walk around Frenchmans Bay lagoon, checking the birdlife and the little creeks.

We returned to brew a cup of tea, to sit and watch the stars before bed.

Though we were never up or away early, we were already packing before the other group surfaced. A group that had a short distance to go and needed some way of using up time.

A little rock-hopping and we were at Sandfly Bay and the entrance to Falls River. The sou'easterly swell still running in giving us a surfing run in the entrance as the inrunning tide shot us into the

lagoon.

We weren't the only ones as a couple of singles (Storms) from the North Island were ahead of us as we paddled up the river to the suspension bridge and the end of the navigable part of the river.

A double (Amaruk) with a couple of Americans were coming up as we retraced our way out to the entrance. Here the water was pouring in through the narrow entrance, probably at about six knots. Certainly more than we could paddle out against. But it was fun sneaking up the little back eddy and then shooting out into the current to be shot back into the lagoon, heaving hard to miss the rocks on the other side.

Eventually we all tired on the game and joined the double on the back beach. My suggestion of tea or coffee was greeted with the suggestion that they'd supply the "real" coffee for the boiling water.

They were a couple from Vermont, he not unwilling to go back to skiing there. Karin was only too happy to be where she was, a long way from the ice and snow of Sweden.

Meanwhile, the other two singles was dragged over the sandbar.

By the time we'd finished eating and drinking, the tidal flow had slackened enough to paddle out against and we escaped, headed for Mosquito Bay and a quick circuit of its lagoon, before heading on to look at Arch Point and Tonga Quarry for lunch. A table in the shade, then photos of the carvings in the cave.

Straight out after lunch to Tonga Island and the seals. Poking into the little rocky bays and nooks. Looking at the pups, while they looked at us or got fed-up and went back to playing with each other.

It was getting late in the afternoon as we headed on up the coast. Too late (tide too low) for Shag Harbour, but soon enough to think of camping. There's a little bay -Fallen Pine Bay- north of Shag Harbour, that no one uses and the tide was still high enough to land in it. Rocks appear an hour either side of low tide.

We spread wet gear in the little bit of sun left (the bay faces east with a cliff behind) before a swim

- Karin swam and I got damp.

This bay has a stream at one end and this time when I went to get water, there were no seals hiding under logs to surprise me or me them.

I flattened the sand for a campsite, poured the wine and cooked a meal.

This was definitely a "cruise" trip and three kayaks had gone past next morning, before we were at sea. Along the rocky coast, The Pinnacle, Cottage Loaf Rock, Breton Cove and then into Canoe Bay, where taking what appeared to be an easy slot, following Karin, I got the surge totally wrong and ended up on a rock, desperately hanging on to it to stop rolling over. A deep Véed hull not being the thing to have in a situation like that. Karin came back to assist and we carried on dodging through the narrowest channels, my deck now showing red with blood from my fingertips.

We took a straight line across Awaroa Bay, standing out to sea a couple of kilometres, as my original idea of curving inwards to pick up any counter current didn't appear necessary as we had a light breeze with us on the straight run.

Anapai seemed a good place for morning tea, tucked in beside the rocks for shade.

A short run from there to Separation Point to meet a double and their guide from the new company working out of Takaka. He knew me though it was the first time we'd actually met.

Around the point, there are flat topped rocks, each with a seal though the occupants changed as the bigger seals ousted the smaller. It was definitely getting near lunchtime, so we headed straight for Taupo Point, only rock-hopping as we entered the bay and before rounding the point; The large bush covered headland, joined to the mainland by a high sand peninsula.

We ate and lay in the sun before exploring the area that was once the site of a Maori village. There was a stream for washing salt laden clothes and toilet, amongst the trees.

We finished with a late afternoon tour of Wainui Bay, eventually paddling through the mussel farm on the far side and watching the harvesting before sprinting the two and a half km back to camp - certainly a good workout to drum up an

appetite. The speed of our crossing showed that it had been a real effort to be so slow as to take all of three days to get this far.

Next morning it was a little cloudy but it soon lifted as we slid the boats ("walked" them) down the sandy lane, cleared of rocks generations ago by the original inhabitants for their canoes, to the water.

Again sneaking through the reefs and rocky islets, crossing Whareatea Bay, a couple of early swimmers on the beach, round Separation Point and down the coast. This time heading into Totoranui for minor supplies (if they had any).

The surf dumps on the steep sand beaches of Abel Tasman. I designed my cockpits, years ago, to make leaving and landing on that coast easy.

There was a little surf, barely a foot high, as Karin hit the beach, realised she'd forgotten to release her sprayskirt, remove her camera from under her legs and be ready to make an arrival.

At least a 9.5 for inelegance as she rolled over while I made one of the best landings of the trip. Feet hitting the sand at the same time as the bow, catching the bow rope in one swift sweep and pull. Sometimes one makes it and sometimes fate stabs you in the back.....

We lunched under the trees and went for a walk to the DOC office.

They had potatoe chips and coke and also film, Karin having already used enough to hike up Fuji's shares for a year.

Then on down the coast, hopping through the rocks, sweeping along the beaches just on the edge of the surf. Totoranui Beach, Goat Bay, Waiharakiki, across the entrance of Awaroa Inlet and then its beach to the east end. The end where the path to the restaurant starts. I did say this was a "cruisey" trip?? Coffee and cake for afternoon tea.

We paid for it. All of a kilometre of hard slog into the wind -full stomachs noting the strain- before the run to our little bay, Fallen Pine Bay, still waiting for us and undisturbed.

We took stock of our situation. The wine was getting low. So low that it would only be enough for that night!!!

Another lazy start and rock-hopping along the coast, with a stop at Tonga Quarry to again photo the cave and have a cup of tea.

Arch Point, then Mosquito Bay, just scraping round the inner side of the island, to eventually stop at North Head Bay for a swim and lunch, sitting in the shade in the corner of the bay. As we finished, a guided group came in. Time to dress and start paddling again.

Round the corner to poke in the caves in Torrent Bay. For anyone passing, there's a pair of sunglasses off the entrance to one of them. We skimmed the island off Pitt Head and landed in Te Pukatea. A walk to Pitt Head for photos, looking up the coast to where we'd been, the on down the coast and round the corner for the run home. Karin managed again to get round the little island in Watering Cove, a sign that we would probably still have plenty of water at Marahau. The coast seemed surprisingly deserted. Had the day-trippers all gone home?

On the run past Appletree Bay, Karin was surging ahead of me, obviously the lighter boat catching the little waves better and it wasn't until we were half way across the bay to Marahau Beach, that the Seaward showed its ability to surf, the waves by now being at least an inch higher.

We timed it right. Just enough water to get on to the beach, by the road, where it would be easy to unload and carry the boats up to the car.

*****

A day later we'd driven down the West Coast to camp at Punakaiki, known for its pancake rocks and blowholes.

Of all the time I've been there, I've never seen the sea so flat. When we dropped in for a cup of tea with Paul Caffyn the next day, he was complaining about how hard it was to find decent waves to kayak-surf on.

We cooked dinner -the best I'd done for the trip so far- and then went for a walk to see the rocks. Karin ran out of film and when we returned to the car, I couldn't resist the temptation to paddle out to the rocks.

I punched out through the small surf and crossed the bay, noting the swells, small they seemed. I cautiously paddled round the stack until, on the south side, I sat and watched. WHERE did THEY come from!!!!????

A set went through to the south of me, spray lifting from their tops as I watched the backs of them disappear towards the beach just out of sight further round the rocky stacks. It meant I'd better keep my eyes open. No wonder I'd felt uneasy. Probably not just the fact I was paddling an empty boat for the first time for a week.

There is a large surge pool, almost 100 feet wide by 50 deep. I crept under its arch, probably 20 feet above my head, watched the pool change to a cauldron and left before it got worse. The slot next to it looked calm enough as I cautiously probed it, then, as the light was dimming, paddled back to the pull-out.

I headed in towards the beach. Stopped and watched the swells roll through, telling myself that there was no hurry; wait. Eventually, either because they had rolled through or impatience, I headed in, watched a bigger one appear behind, broached for its approach, braced, reached out and failed to lean far enough.

"#%*&!!%*#&", too much secondary stability (or wine at dinner) !!

I hung upside down thinking about why, and why the world was wet and what should I have done, when my feet met the sand and I realised it was time to walk. What do you mean, setup for a roll? I had rolled up, just forgotten to take the boat with me!

Anyway, it annoyed Karin that all that running back from the rocks, was to no avail and I'd "stuffed it up" without photos.

EN AV ALLA DESSA GYLLENGULA SANDSTRANDSVIKAR UTMED ABELTASMAN N.P.

Jag läste Paul Caffyn:s DREAMTIME VOYAGE.

Den handlar om Pauls kajakpaddling runt hela Australien. Helt otroligt!! Detta måste vara en av historiens mesta reseprestation, fullt jämförbar med grabbarna som brukade kuta runt på Arktis och Antarktis, samt alla andra tokiga resenärer som funnits genom tiderna!

Boken väcker hos mig en undran över vad det är som driver en människa till dylika handlingar. Jim kanske kan svara mig på det..... Nå, boken ger också en uppfattning om väder och vind, samt djur och natur runt Australiens kuster. Ganska fascinerande bara det.

Paul berättar med värme och humor om upplevelser, människor han möter och några av alla dom stolliga tankar som flyger genom hans huvud under färden.

Största delen av sträckan paddlar han ensam och under långa perioder finns inga vägförbindelser med kusten, så han kan inte ens träffa sina följeslagare på land.

I inledningsorden nämner han lite om alla vedermödor med att få ihop boken, nästan jämförbart med själva resan, men avslutar: "If it inspires just a few readers to get off their chuffs and tackle a challenge, no matter how big or small, it has been worth all the effort. If a scrawny 10 stone stripling can paddle around Aussie, just imagine what you can do.

Boken går att beställa genom BCU och kostar drygt 200:- + porto. Du kan också beställa den direkt av Paul (och då få den signerad!) Paul Caffyn, RD 1, Runanga, West Coast, New Zealand. tel/fax: 009 64 3 731 1806. E-mail:kayakpc@scenic.co.nz